

"Για αυτόφωρο σε φορολογικές παραβάσεις"

Πρόσφατα διά της υπ' αριθμ. 6/2011 εγκυκλίου του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου δίδονται, μεταξύ άλλων, συστάσεις για την εφαρμογή της αυτόφωρης διαδικασίας στα εγκλήματα της φοροδιαφυγής και της μη καταβολής βεβαιωμένων χρεών προς το Δημόσιο.

Εντούτοις, τόσο η καθιέρωση της ανωτέρω διαδικασίας για τα εν λόγω αδικήματα, όσο και η τεκμηρίωση που επιχειρείται στην προαναφερθείσα εγκύκλιο ως προς την αναγκαιότητα εφαρμογής της, γεννούν εύλογες απορίες και ερωτηματικά, καθώς μεταφέρουν πλέον την προβληματική του ζητήματος από το επίπεδο της νομιμότητας σε αυτό της σκοπιμότητας.

Ο Δικηγορικός Σύλλογος Αθηνών δεν μπορεί παρά να εκφράσει τον έντονο θεσμικό προβληματισμό του για την αντίθετη προς θεμελιώδεις αρχές του Ποινικού Δικαίου διεύρυνση της έννοιας του «αυτοφώρου», όπως η τελευταία διαμορφώθηκε με τις διατάξεις του Ν. 3943/2011. Ειδικότερα, η εφεξής θεώρηση ως χρόνου τέλεσης των αδικημάτων φοροδιαφυγής του χρονικού διαστήματος από την ημέρα κατά την οποία για πρώτη φορά όφειλε να ενεργήσει ο υπαίτιος έως τη συμπλήρωση χρόνου αντίστοιχου με το 1/3 της - κατά περίπτωση προβλεπόμενης - προθεσμίας παραγραφής έχει ως αποτέλεσμα όλα συλλήβδην τα εγκλήματα που προβλέπονται στις διατάξεις του Ν. 2523/1997 να θεωρούνται διαρκή και, κατά συνέπεια, αυτόφωρα. Η θεώρηση, ωστόσο, αυτή έρχεται σε πλήρη αντίθεση με τις διατάξεις των άρθρων 2 παρ. 1 και 7 παρ. 1 του Συντάγματος.

Άλλωστε, και στην ίδια την ανωτέρω εγκύκλιο επισημαίνονται οι θεωρητικές αντιρρήσεις στην προπεριγραφείσα νομοθετική παρέμβαση και προφανώς, ως δείγμα αδυναμίας ανάπτυξης πειστικού αντιλόγου, αναφέρεται ρητά ότι το ζήτημα «θα κριθεί στην πράξη από τα δικαστήρια». Εντούτοις, αποδεκτή θεωρείται, κατά το συντάκτη της εγκυκλίου, η εφαρμογή της αυτόφωρης διαδικασίας «σε περιπτώσεις ακραίας και προκλητικής φοροδιαφυγής», χαρακτηρισμών γενικών και αόριστων που προσβάλλουν κατάφωρα την αρχή της ασφάλειας δικαίου.

Η κατάθεση των προαναφερθεισών ενστάσεων και προβληματισμών γίνεται φυσικά και πάνω στη βάση ότι οι φορολογικές ποινικές υποθέσεις έχουν ως αφετηρία μια διοικητικού δικαίου διαφορά, που διέπεται από ιδιαίτερες αρχές και δικούς της κανόνες, οι οποίοι δυσχερώς δύνανται να αντιμετωπισθούν με επάρκεια εντός της *ab initio* συνοπτικής αυτόφωρης διαδικασίας.

Με ιδιαίτερη λύπη και απογοήτευση διαπιστώνουμε πως και η ανωτέρω εγκύκλιος, εντάσσεται σε μία προσπάθεια στήριξης και ενίσχυσης με κάθε τρόπο ενός παραπαίοντος φοροεισπρακτικού μηχανισμού, αντί να συμβάλλει στην ορθολογική και αποτελεσματική αντιμετώπιση των σχετικών εγκλημάτων, που είναι το ζητούμενο. Σε κάθε περίπτωση, είναι αδιανόητο και ανεπίτρεπτο για μια δημοκρατικά δομημένη πολιτεία η χρονίζουσα αδυναμία ενός κρατικού μηχανισμού να επιτύχει τους επιδιωκόμενους δημοσιονομικούς στόχους του να επιδιώκεται να θεραπευτεί κατά τρόπο αποσπασματικό διά ρυθμίσεων που προσλαμβάνουν τη μορφή νομοθετικών ακροβασιών και συνοδεύονται από ελλειμματική δικαστική προστασία, χωρίς σεβασμό στα θεμελιώδη και συνταγματικά κατοχυρωμένα δικαιώματα του πολίτη, φορολογουμένου και κατηγορουμένου.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΣΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ Δ. ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ